

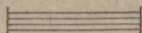
ezred tengernyi magyar vére, könnye, veritéke, önfeláldozó becsülete s törhetetlen reménysége néz le róla reánk! Tisztelettel legyünk tehát iránta, hiszen ezeréves multunkat, őseinket, saját magunkat tiszteljük benne!

Egy olasz hadvezér mondotta: A lélek erősebb a sorsnál! Azt jelenti ez, hogy hiába irták meg Trianonban halálos ítéletünket, hiába akarták sirba tenni az ezeréves Magyarországot, ha van még bennünk lélek, tüzes, Istenben bizó, hazánkat szerető igaz magyar lélek, akkor nem győzhet le bennünket soha senki s lesz még egyszer ünnep a világon, ott fog még lengeni a magyar lobogó a Kárpátok ormán s az Adria hullámain ringatozó magyar hajókon.

Ki lesz a vezérünk? Az a sok hős magyar, aki e zászló alatt adta életét hazánkért, értünk. Ott járnak előttünk ezeréves történelmünk halhatatlan hősei s ők vezetnek bennünket a végső diadalra!

Nemzeti lobogónk, járj előttünk mindig, mindenkor s mi hűen, őseinkhez méltón követünk Téged békében és harcban, két kezünk, eszünk munkájával s fegyverrel kezünkben, mert méltók akarunk lenni őseinkhez! Benned tiszteljük multunkat, általad küzdjük meg nagy harcunkat feltámadásunkért s Benned látjuk boldogabb jövőnket, amely újabb évezredek felé vezet!

Adja Isten, hogy úgy legyen!

A magyar lobogó

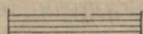
*Tudjátok, mi a magyar lobogó?
És rajta címerünk: a négy folyó,
A hármas hegy és a Szentkorona?
Király fejét sem fedte szebb soha.
Tudjátok, hogy e zászló mit jelent,
Ha friss szellőben vígan mészli leng?
Tünet ezredévbe intő kéz mutat:
Nézd, magyar, nézd nagy, hősi multadat!*

*E zászló lengett sok, dicső csatán
Győzelmi jelként büszke vár fokán.
És mikor a vár elhullt, elveszett,
Rab magyar óvta fájó sziv felett.
Tudjátok, mit jelent, ha csüggedőn
Leejtí szárnyát kint a temetőn,
Ahol virágos hőssirok alatt
Apák, fiuk ezrei nyugszanak?*

Ugy nézzétek a magyar lobogót,
 Egy boldog nemzet büszke disze volt.
 Ma csonkaságunk fájdalmas jele,
 A szél a múltba sirva int vele.
 A négy folyóból csak kettő maradt,
 Rab nemzet él a hármass heggy alatt,
 Szent koronánk nagy elődök után
 Ma nem ragyog király fején Budán.

Mert végzetünk, hogy országunk felett
 Csapkodja hullámát nyugat, kelet,
 S mint örvénylő habokon hősi kar,
 Ugy küzdjön mindig újból a magyar.
 De csalavesztés, balsors, árulás,
 Mind próba csak, hős népem, semmi más.
 És hogyha újra fölcseeng: kard ki, kard!
 Naggyá teszi még Isten a magyart!

Barcsai-Fehér Géza.

• A mi zászlónk

Megáldott zászló, emeld föl fejed,
 Nézz szét szomoru országunk felett;
 Suhogtasd meg suhogó szárnyad,
 Röpdöld keresztül roskadó hazánkat;
 Állj meg elvesztett földjeink felett
 És hozz boldog üzenetet!

Megáldott zászló, szállj a Felvidékre!
 Kérdezd meg ott, hogy áldott-e a Béke?
 Kérdezd meg: ki az, ki most szebben él,
 Akinek jobb a nem-magyar kenyér?
 Kérdezd meg s a jóhírről visszavárunk:
 Van-e hübb testvér nálunk?

Megáldott zászló, délre is röpdülj,
 A büszke Bácska földjét szálld körül.
 Tudd meg, hogy a vidám fonókba'
 Magyarok ajkán szól-e még nóta?
 S milyen nagyra nőtt a balkáni gaz:
 És él-e még a hü vigasz?